

A Győri Ítéltábla dr.Ravasz László ügyvéd által képviselt **felperesnek** az Országos Bírósági Hivatal által képviselt **alperes** ellen bírósági jogkörben okozott kár iránt a Székesfehérvári Törvényszék előtt folyamatba tett perében Székesfehérvárott, 2018.május 16.napján 17.P.20.460/2017/22.szám alatt hozott ítélet ellen a felperes részéről 26. és 28.sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Köteles a felperes az államnak az illetékügyben eljáró hatóság felhívására megfizetni 800.000 (nyolcszázezer) forint fellebbezési eljárási illetéket.

A fennmaradó 800.000 (nyolcszázezer) forint fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A Debreceni Törvényszék 10.P.21.644/2010/65. számú és a Debreceni Ítéltábla Pf.II.20.333/2014/4. számú ítélete alapján a Debreceni Törvényszék 0900-11.Vh.24/2015. számon 2015. május 21. napján végrehajtási lapot bocsátott ki a felperessel, mint adóssal szemben 254 000 forint fellebbezési eljárási költség és 900 000 forint perköltség, valamint ezek járulékai végrehajtására.

A végrehajtást kérő a végelszámolás alatt álló **EHK Kft.** volt, amelyet a végrehajtás alapjául képező perben meghatalmazottként a **F és N Ügyvédi Iroda** képviselt.

A végrehajtást ifj. **D.Á.L ...** i önálló bírósági végrehajtó fogatosítja.

A végrehajtási eljárásban a **F és N Ügyvédi Iroda** 2015. szeptember 14-én jogutódlás megállapítása iránti kérelmet terjesztett elő a Debreceni Törvényszéken. A kérelemben előadta, hogy közte és a végrehajtást kérő között létrejött ügyvédi megbízási szerződésben az ügyvédi munkadíjról akként rendelkeztek, hogy az pernyertesség esetén az ügyvédi irodát illeti. Állította, hogy ezért a perköltségre a megbízási szerződés engedményezés.

A Debreceni Törvényszék a bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (Vht.) 39. § (1) bekezdésére utalással a jogutódlás megállapítása iránti kérelmet megküldte a végrehajtást fogatosító Pesti Központi Kerületi Bíróságnak (PKKB).

A PKKB 2015. november 9-én kelt végzésével megállapította, hogy a végrehajtást kérő jogutódja a követelés engedményezése folytán a **F és N Ügyvédi Iroda**.

A jogutódlást megállapító végzés ellen a jelen per felperese fellebbezéssel élt. A jelen per alperese, mint másodfokú bíróság 2016. március 4-én meghozott végzésével az elsőfokú bíróság jogutódlást megállapító végzését helybenhagyta.

A fellebbezés elbírálását megelőzően, 2015. november 23-án a végrehajtást kérőt a cégbíróság törölte a cégjegyzékből.

A felperes a keresetében kérte, hogy a bíróság a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (rPp.) 2. § (3) bekezdése alapján kötelezze az alperest 20 millió forint sérelemdíj megfizetésére.

A keresetét azzal indokolta, hogy a végrehajtást kérő végelszámolása 2014. november 14-én befejeződött, és 2015. november 23-án törölték a cégjegyzékből, míg a jogutódlás kérdésében az alperes csak 2016. március 4-én hozott döntést. Álláspontja szerint a jogutódlás joghatásai a másodfokú végzés meghozatalával álltak be, ezért e végzés meghozatalát megelőzően csak jogelőd, azt követően pedig csak a jogutód tehetett volna az ügyre vonatkozó joghatályos nyilatkozatot. Az rPp. 111. § (1) bekezdésére hivatkozva kifejtette, hogy ha az alperes a jogutódlást nem tartotta kizártnak, akkor az eljárás félbeszakadását kellett volna megállapítania. Egyébként vitatta, hogy félbeszakadásnak helye lett volna, utalva arra, hogy a végrehajtást kérő végelszámolásának befejezésekor a vagyonfelosztási javaslatban a perköltségről nem volt rendelkezés. Ezért megítélése szerint az rPp. 157. § g) pontja szerinti megszüntetésének lett volna helye. Olyan álláspontot is megfogalmazott, hogy a jogutódlást már a végrehajtási eljárás alapjául szolgáló perben meg kellett volna állapítania a bíróságnak. Arra is hivatkozott, hogy a jogutódlás megállapítására nem a PKKB-nak, hanem a Debreceni Törvényszéknek volt hatásköre, ezért a PKKB-nak áttételről kellett volna rendelkeznie. A Debreceni Törvényszék hatáskörének fennállását azzal indokolta, hogy a felek között az engedményezés már a végrehajtási lap kibocsátása előtt megtörtént.

Értelemezte azt is, hogy a PKKB a felek meghallgatása és bizonyítás lefolytatása nélkül határozott, és nem vizsgálta, hogy 2011. április 12-én, a megbízási szerződés megkötésekor a felek szerződéses akarata fennállt-e vagy sem. Felvetette, hogy a követelés további engedményezése sem volt kizárt, ezért is indokolt lett volna bizonyítás lefolytatása. Álláspontja szerint a végelszámolás megindulásával a végrehajtást kérő ügyvezetőjének ezen jogviszonya megszűnt, ebből következően az általa tett jognyilatkozatoknak nem volt joghatása. Mivel a végelszámoló nyilatkozatát nem csatolták a megbízási szerződéshez, az alapján jogutódlás megállapításának nincs helye. Megítélése szerint a végelszámolóknak új szerződést kellett volna kötnie, vagy legalábbis a korábbi megerősítenie. A végelszámolás lefolytatása kapcsán cégjogi szabályok megsértésére is hivatkozott.

Az alperes a kereset elutasítását kérte.

Jogi álláspontja szerint az rPp. 2. §-ában foglalt rendelkezéseket csak per esetén lehet alkalmazni, a nemperes eljárások ugyanis nem kontradiktóriusak, ezért azokban az alapelvek sem alkalmazhatók.

Érdemben arra hivatkozott, hogy a PKKB jogutódlás kérdésében hozott végzését a másodfokú bíróság teljes egészében, annak helyes indokai alapján hagyta helyben. Megítélése szerint a felperes a jelen perben a számára sérelmes jogerős végzést támadja, ami nem vezethet eredményre, mert a kártérítési igényt elbíráló bíróságnak nincs lehetősége a jogerős döntés felülbírálatára. Kifogásolta, hogy a felperes nem indokolta, hogy mi alapozza meg az rPp. 2. §-ának alkalmazását. Kifejtette, hogy a tisztességes eljárás követelménye a bírói gyakorlat szerint akkor sérül, ha a bíróság nem biztosítja a felek részére az esélyegyenlőséget, valamint a jogot a törvényesen felállított, független és pártatlan bírósághoz, a tárgyalás igazságához. Állította, hogy ilyen jogsértés nem történt, és hogy ilyen sérelemre a felperes sem hivatkozott.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az államnak 600 000 forint eljárási illetéket. Megállapította, hogy a fennmaradó eljárási illetéket az állam viseli.

Ítéletének indokolásában leszögezte, hogy az rPp. 2. §-ában foglalt rendelkezések nem csak peres eljárás esetén alkalmazhatóak.

ár kifejtette, hogy a jogszabály helytelen alkalmazásából vagy jogszabályban előírt kötelezettség hiányos teljesítéséből önmagában nem következik tisztességtelen eljárás, megvizsgálta a felperes hivatkozásait és megállapította, hogy az alperes nem követett el jogszabálysértést.

Rámutatott arra, hogy a jogutódlás megállapítására a PKKB-nak volt hatásköre, mert a hatáskör megállapításakor nem az engedményezési szerződés létrejöttének volt jelentősége, hanem annak, hogy a bíróságnál a jogutódlás megállapítása iránti kérelmet mikor terjesztették elő. Mivel ez a végrehajtási lap kibocsátását követően történt, a végrehajtás már a foganatosítás szakában volt, így hatáskörrel a végrehajtást foganatosító bíróság rendelkezett.

Azt is nyomatékosította, hogy a végrehajtási eljárásban a jogutódlás kérdésében hozott döntés előtt a bíróságnak nem kötelező a feleket meghallgatnia, mert ez a Vht. szabályai szerint csak lehetőség. Amennyiben az első- és a másodfokú bíróság úgy ítélte meg, hogy a jogutódlás megállapításához elegendő az erre irányuló kérelem, a végrehajtási iratok és a megbízási szerződés, úgy jelen perben ez a döntés nem bírálható felül. Megjegyezte azt is, hogy esetleges további engedményezés esetén újabb jogutódlás megállapítására kerülhetett volna sor.

Az elsőfokú bíróság kitért arra is, hogy a szerződések, így a perben hivatkozott megbízási szerződés is, nem szűnnek meg sem a szerződést kötő fél végelszámolási eljárás hatálya alá kerülésével, sem a fél megszűnésével, és akkor sem, ha annak a tisztségviselőnek, aki a jogi személy szerződő képviselőjeként eljár, ez a minősége megszűnt. Mivel a képviselő útján kötött szerződés a képviselő szervezetet kötelezi vagy jogosítja, nincs szükség a szerződés újbóli megkötésére vagy annak megerősítésére az új törvényes képviselő (végelszámoló) által.

Arra is utalt, hogy a Vht. 39. § (1) bekezdése értelmében nem volt helye az eljárás félbeszakadása megállapításának, illetve, hogy a perben nem volt relevanciája annak, hogy a végrehajtást kérő végelszámolója során megsértették-e a bírósági cégeljárásról és végelszámolásról szóló 2006. évi V. törvény (Ctv.) valamely rendelkezését.

Az ítélettel szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen az ítélet megváltoztatását és a keresetének történő helytadást, másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte.

Idézte a Vht. 39.§ (1) bekezdését, amely szerint, ha a végrehajtást kérő személyében változás áll be, akkor a végrehajtást foganatosító bíróságtól kérhető a jogutódlás megállapítása. Rámutatott arra, hogy a végrehajtást foganatosító bíróságnak fő szabály szerint az adós lakóhelye szerinti járásbíróság tekintendő, és hogy az rPp. 29.§ (2) bekezdése alapján csak akkor lehet az adós tartózkodási helyét a bíróság illetékességének a megállapításánál figyelembe venni, ha az adósnak nincs lakóhelye. Igazolta, hogy a lakóhelye a jogutódlási kérelem beadásakor és jelenleg is a **Település** szám, és csak a tartózkodási helye a **Település...** szám alatti lakás. Ezért megítélése szerint a végrehajtási eljárásban a jogutódlási kérelem elbírálására a Fehérgyarmati Járásbíróságnak volt hatásköre és illetékessége. Előadta, hogy emiatt a végrehajtási eljárásban az alperes megsértette a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. tv. (Bszi.) 8.§ (1) és (2) bekezdését, az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében, valamint az Emberi Jogok Egyetemes Egyezménye (EJEE) 6. cikk (1) bekezdésében foglalt törvényes bíróhoz és a pártatlan ítélkezéshez, ezáltal a tisztességes eljáráshoz való jogát.

Arra is hivatkozott, hogy az Alkotmánybíróság és az EuB állandó gyakorlata szerint, ha megsértették a fél törvényes bíróhoz való jogát, akkor minden további vizsgálat nélkül megsemmisítésre kerül az adott bírói határozat. A fentiek alapján egyértelműen megállapíthatónak ítélte, hogy téves az az elsőfokú bírósági hivatkozás, miszerint egyetlen jogszabálysértés nem alapozhatja meg a tisztességes eljáráshoz való jog megsértését.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem indokolta, hogy miért volt hatásköre és illetékessége a PKKB-nak a jogutódlás megállapítására, ezért nem tett eleget az indokolási kötelezettségének, így maga is megsértette az rPp. 2.§-ában foglalt tisztességes eljáráshoz való jogát.

Nem vitatta, hogy a végrehajtás során nem hivatkozott a hatásköri és illetékességi szabályok megsértésére, de állítása szerint az illetékesség hiányát az rPp. 43.§ (1) bekezdése alapján a bíróságnak hivatalból kellett volna figyelembe vennie. Mivel ezt vétkezen nem tette meg, ezért felel az rPp. 2.§-a alapján az ebből eredő jogsérelem következményeiért.

A sérelemdíj mértéke tekintetében előadta, hogy az általa kért 20 millió forint nem eltűzött, mert végrehajtási eljárás van folyamatban ellene, a fizetését is letiltják, ennek következtében olyan állandó stresszes állapotban van, amely nyilvánvalóan kihatott a mentális állapotára is. Szükségesnek tartotta megjegyezni, hogy az ilyen összegű sérelemdíj megítélését az is indokolja, hogy ezzel a további jogsértésektől elrettentsék a bíróságokat. Sajnálatosnak ítélte, hogy az 1871.évi VIII. törvénycikk 50-es évekbeli hatályon kívül helyezésével létrehozták a felelőtlen bíróságokat, mert megszűnt a bírók közvetlen felelőssége a jogsértő ítéleteikért. Ezzel együtt megszűnt a bírák függetlensége és a pártatlan ítélkezés is Magyarországon és ez a mai napig nem került helyreállításra.

Kérte, hogy az ítéletábra a fentiek felül az elsőfokú eljárás során általa előadottakat is vegye figyelembe, valamint legyen figyelemmel a fellebbezéshez csatolt 2 lektorált tanulmányban foglaltakra is.

Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

A fellebbezés nem alapos.

Az ítéletábra megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a szükséges bizonyítást lefolytatta, az általa megállapított tényállás megalapozott, az abból levont jogi következtetés és érdemi döntés helytálló, és az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségének is eleget tett.

A felperes az elsőfokú eljárás során nem, csak a fellebbezésében állította, hogy a lakóhelye alapján a Fehérgyarmati Járásbíróságnak lett volna hatásköre a végrehajtási eljárásban a jogutódlási kérelem elbírálására.

E körben nem alapos a felperes azon előadása, hogy az erre való hivatkozás elmulasztása nem értékelhető a hátrányára, mert az illetékesség hiányát a bíróságnak hivatalból kell figyelembe vennie. A felperes által idézett, az rPp. 43. §-a szerinti szabály abban az eljárásban irányadó, ahol az illetékesség kérdése felmerül (alapeljárás), nem az alapeljárással kapcsolatos kártérítési perben.

Mivel az rPp. 235. § (1) bekezdése alapján új tényre a fellebbezésben már nem lehet hivatkozni, hivatalból figyelembe vehető tény pedig a fentiek szerint nincs, ezért a Fehérgyarmati Járásbíróság hatáskörére vonatkozó és az ezzel kapcsolatos fellebbezési okfejtést az ítéletábra érdemben nem vizsgálta.

A felperes a fellebbezésében fenntartotta az elsőfokú eljárásban kifejtett indokait is. Ezekkel kapcsolatban az ítéletábra - teljeskörűen osztva az elsőfokú bíróság álláspontját - az alábbiakra mutat rá.

A végrehajtást kérő és a jogi képviselője között 2011. április 12-én létrejött megbízási szerződés a perköltségek vonatkozásában az rPtk. 328. § (1) bekezdése szerinti engedményezés. Az rPtk. XXVI. fejezete alapján nem vezet a szerződés megszűnéséhez a szerződéskötéskor a fél képviselőtét ellátó személy képviselői jogának megszűnése. Ezért a végrehajtást kérő végelszámolásának megkezdése a szerződést nem szüntette meg. Sem az rPtk, sem a Ctv. szabályai nem írták elő továbbá a már megkötött szerződések végelszámoló általi jóváhagyását sem. Egyebekben a végrehajtási eljárásban nem volt vizsgálható, hogy a végrehajtást kérő végelszámolása során megsértették-e Ctv. rendelkezéseit.

A fentiek szerint a jogutódlás iránti kérelemhez csatolt szerződés alapján a jogutódlás megállapításának nem volt akadálya.

Mivel az engedményezés a jogerősen megítélt perköltségre vonatkozott, fogalmilag kizárt volt a végrehajtás alapjául szolgáló perben megállapítani a jogutódlást.

Ezen túlmenően rámutat az ítéletábra arra is, hogy jelen per tárgya a végrehajtási ügyben foganatosító bíróságként eljáró alperes eljárása, ezért a végrehajtás alapjául szolgáló perben eljáró bíróság eljárása ebben a perben érdemben nem volt vizsgálható.

Az ítéletábra is idézi a Vht. 39. § (1) bekezdését, amely nem a jogutódlás (engedményezés) időpontjához, hanem a bíróság arról való tudomásszerzéséhez köti a hatáskört a jogutódlásra vonatkozó kérelem elbírálására vonatkozóan, akkor, amikor úgy rendelkezik, hogy ha a változás a végrehajtható okirat kiállítása után **derült ki**, a végrehajtást foganatosító bíróság dönt a jogutódlás kérdésében.

A végrehajtást a Debreceni Törvényszék 2015. május 21-én rendelte el, majd a végrehajtási lapot 2015. május 27-én megküldte az adós végrehajtási lapon feltüntetett ...i lakóhelye szerint illetékes önálló bírósági végrehajtónak. Ezzel a végrehajtás elrendelésének folyamata lezárult. Az ezt követően, 2015. szeptember 14-én bejelentett jogutódlási kérelem elbírálására a Vht. 39. § (1) bekezdése és 225. § (6) bekezdése alapján a PKKB volt jogosult, tekintettel arra, hogy az ügyben eljáró önálló bírósági végrehajtót e bíróság mellé nevezték ki, így a PKKB minősült végrehajtást foganatosító bíróságnak.

A felperes alaptalanul hivatkozott arra is, hogy az elsőfokú bíróság nem indokolta meg, miért volt hatásköre és illetékessége a PKKB-nak a jogutódlás megállapítására. Az elsőfokú bíróság a fentiekkel azonosan rámutatott arra, hogy a jogutódlási kérelem elbírálására a végrehajtást foganatosító bíróság rendelkezett hatáskörrel, és hogy ez a bíróság a PKKB volt. Ezzel az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségének eleget tett.

Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg azt is, hogy a jogutódlás megállapítása során sem követett el a PKKB és az alperes eljárási jogszabálysértést.

Mivel a jogutódlás a végrehajtást kérő végelszámolását megelőzően megtörtént és a jogutódlás megállapítására irányuló kérelmet is előterjesztették a végrehajtást kérő cégjegyzékből történő törlését megelőzően, a jogutódlás kérdésében való döntésre már nem volt kihatása a végrehajtást kérő megszűnésének.

Ezért sem az eljárás megszüntetésének, sem a félbeszakadás megállapításának nem volt helye.

Mivel a jogutódlásra a végelszámolás megkezdését megelőzően került sor, ezért irreleváns, hogy a vagyonfelosztási javaslatban a végrehajtás tárgyát képező perköltségről volt-e rendelkezés.

A felperes azt is sérelmezte, hogy a PKKB nem folytatott le bizonyítást a felek szerződési akaratára és nem hallgatta meg a feleket. Az ítélet tábla is rámutat arra, hogy a jogutódlásról történő döntés során a felek meghallgatása a Vht. 39. § (1) bekezdése alapján csak lehetőség a bíróság számára. Amennyiben a csatolt okiratok alapján a döntés meghozható, bizonyítás lefolytatásának nincs helye. Nem volt esetleges további jogutódlásra vonatkozó adat sem, ezért ez sem indokolta a felek meghallgatását.

A fentiek alapján az alperes és a PKKB a végrehajtási eljárásban a jogutódlás megállapítása során nem követett el olyan jogszabálysértést, amellyel a felperes - keresetben és fellebbezésben megjelölt - bármely tisztességes eljáráshoz való jogát megsértette volna.

Mivel a felperes keresete jogalapjában nem volt megalapozott, a sérelemdíj mértékére vonatkozó fellebbezési előadásai irrelevánsak voltak.

Mindezekre tekintettel az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét az rPp. 253.§ (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A felperes részleges, az illeték 50%-ára kiterjedő költségmentesség kedvezményében részesült. Mivel a fellebbezése nem vezetett eredményre, a 20.000.000,-Ft fellebbezett érték után az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. tv. (Itv.) 46. § (1) bekezdése szerint számított 1.600.000,-Ft fellebbezési illeték 50%-ának, 800.000,-Ft-nak a megfizetésére köteles. A csak költségigényt előterjesztő alperes képviselője a másodfokú tárgyaláson nem jelent meg, az ítélet tábla ezért a felperest nem kötelezte alperesi másodfokú perköltség megfizetésére.

Győr, 2018.október 25.

Dr.Havasiné dr.Orbán Mária sk.
a tanács elnöke

Dr.Molnár Andrea sk.
előadó bíró

Dr.Vass Mária sk.
bíró